

Flip en Fliederiet

Colofon

ISBN: 978 94 6365 589 7

1e druk 2023

© 2023, Daan Fousert met tekeningen van Esther Lems

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Omslagontwerp en tekeningen: Esther Lems

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

FLiP EN FLiEDERiET

Daan Fousert
met tekeningen
van Esther Lems

1. HET VERRE BUITENBOS

In het verre buitenbos, nog voorbij de grenzen van het gewone bos, vind je, onder de boomstronk van een oude afgezaagde eik, een deurtje. Dat is de ingang naar het huisje van Flip de kabouter. Aan de zijkant zit het schoorsteentje, dat helemaal scheef staat. In de winter kringelen er sliertjes rook uit de schoorsteen. Dat is van de warme kachel binnen in zijn huisje. Naast de schoorsteen is een klein dakraampje, daarachter is de slaapkamer van kabouter Flip.

Kabouter Flip woont al heel lang in dit knusse huisje. Hoelang weet eigenlijk niemand. Ook Oehoe, de wijze uil, niet. Als je het hem vraagt, zegt hij met zijn mooie, diepe stem: 'Dat weet ik niet, kabouter Flip woonde hier al toen ik in het bos mijn nest bouwde.'

Iedereen kent kabouter Flip. Hij heeft een mooie baard en een eikendop als muts. Die heeft hij altijd op. Alleen niet altijd dezelfde. Hij draagt een groen shirt, een gele tuinbroek en daaronder rode laarzen. Flip heeft een wat gewonere muts voor de gewone dagen en een prachtige muts voor de zondagen en de feestdagen. Die prachtige muts ligt, als hij hem niet gebruikt, altijd opgepoetst en netjes in zijn kast.

Naast zijn huisje is een mooi tuintje, met de mooiste bloemen die je in het verre buitenbos kunt vinden:

bosanemoontjes, bosorchideetjes en bosviooltjes. Aan de voorkant staat op mooie dagen zijn ligstoel. Daar zit hij, onder de schaduw van de grote boom naast zijn huisje. En als het te warm wordt of als het

regent, dan gaat hij naar de achterkant van zijn huisje onder een rode luifel zitten. Iedere zaterdag werkt Flip in zijn tuintje. Hij is er trots op. Hij glimt altijd als de andere bosbewoners tegen hem zeggen dat hij zo'n mooi tuintje heeft. Zijn huisje heeft een houten deur en boven die deur zit een raam met een kozijntje. Omdat zijn huisje van boven plat is, heeft Flip soms wat last van sneeuw op het dak. En als de wind de verkeerde kant op waait, dan moet hij zich weleens door de sneeuw heen graven om buiten of binnen te komen. Gelukkig gebeurt dat niet zo vaak.

Flip is gewend aan het kraken en kreunen van de oude eiken om hem heen. 's Nachts, als de wind door het bos waait, hoort hij het kraken en valt hij dan rustig in slaap. Het is net een slaapliedje voor hem. Hij praat vaak met een oude eik die niet ver van zijn huisje staat. Wij denken dat bomen niet kunnen praten. Dat is niet waar. Bomen kunnen wel praten, alleen met onze mensenoren kunnen we niet horen wat ze zeggen. Daar moet je kabouters voor zijn. Kabouters Flip woont al zo lang in het bos dat hij de taal van de meeste bomen spreekt. Hij kent de taal van de oude eik en van alle eikenbomen. Hij kent ook de taal van de berk en de spar en de dennenboom. En dat zijn niet alle talen die hij kent. Hij spreekt ook de taal van alle dieren. Dat is makkelijk, want alle dieren kunnen elkaars taal verstaan. Wij mensen denken wel dat ieder dier een andere taal spreekt, maar dat komt alleen maar door het geluid dat wij horen. Alle dieren begrijpen elkaar en kunnen daarom met elkaar praten. De uil met de eekhoorns, de gaai met de konijnen, de muizen met de torren, en ga zo maar door.

2. WINTER

Het is winter in het bos. Alle bewoners van het verre buitenbos hebben net gevierd dat er een nieuw jaar is aangebroken. Dat vieren ze altijd op de grote kale plek vlak achter de konijnenheuvel. Dan wachten ze tot het pikkedonker is en de grote poolster begint te flikkeren in het zwart van de nacht. In het verre buitenbos kennen ze geen vuurwerk. Ze hebben ook geen klokken die hen vertellen hoe laat het is, en toch weten ze precies hoe laat het is omdat ze overdag op de stand van de zon letten en 's nachts op de stand van de sterren en de maan.

Het is koud. De wind blaast tussen de kale bomen door en het vriest. Het is een paar dagen geleden opnieuw gaan sneeuwen en nu ligt er een laag sneeuw tussen de bomen. Het water van de beken is bevroren en ook het grote ven, voorbij de konijnenheuvel, is dichtgevroren.

Op de vroege ochtend, na het feest van het nieuwe jaar, komt Flip uit zijn bed. De ramen van zijn slaapkamer staan vol met ijsbloemen. Flip trekt snel zijn kamerjas en pantoffels aan en gaat de trap af naar beneden. In de kamer van zijn huis port hij aan de kachel, die nog een beetje vuur heeft. Hij legt wat klein sprokkelhout en

dennenappels op het vuur. Het vuur begint weer snel te branden. Flip voelt de warmte van de kachel en wrijft in zijn handen.

Door het raampje kijkt hij naar buiten en hij tuurt over zijn tuintje. Er is vast nog niemand wakker, denkt hij. Flip is nooit zo'n lange slaper. Alle kabouters zijn vroeg wakker. Dat komt omdat kabouters in het voorjaar en de zomer en tot ver in de herfst nog van alles moeten doen als de grote mensen slapen. In die tijd is hij altijd erg blij dat hij vroeg wakker is. Dan kan hij snel

aan het werk. Maar in de winter zou hij graag af en toe eens lekker door willen slapen, net als de grote beren, die van hun winterslaap genieten. Hij kijkt in zijn tuintje en ziet een wit heuveltje liggen. Daarbovenuit steekt een klein grijs puntje. Hij kijkt nog eens goed en is verbaasd over het heuveltje. Hoe kan dat nou?, denkt Flip. Ik heb helemaal geen heuveltje in mijn tuin. En terwijl hij zich nog staat te verbazen, begint het heuveltje een beetje te bewegen. Flip schrikt. Heuveltjes bewegen niet! Het lijkt wel of er leven in het heuveltje zit! En ja hoor, uit het wit besneeuwde heuveltje komt plotseling een grijs neusje naar boven, een grijs neusje met witte bevroren snorharen. Flip vergeet de kou, holt naar zijn voordeur en loopt, zomaar in zijn kamerjas en op zijn pantoffeltjes, de tuin in, naar het heuveltje. Met zijn handen graaft hij het heuveltje weg en komt het lichaam van een muisje naar boven. Het muisje piept zacht, net alsof het huilt. Met al zijn krachten trekt Flip het muisje onder de sneeuw vandaan en neemt hem mee zijn huisje in.

3. GEZELLIG THUIS

In het huisje brandt inmiddels het kacheltje goed. De buik van het kacheltje is helemaal rood. Flip zet het muisje in een stoel voor de kachel neer.

Daar bibbert en klappertandt het muisje. En met een snikkend en piepend stemmetje zegt hij: 'liiiiikkk hebbbebbbbbb-t zo kkkkkkkoud.' Hij begint te huilen en de traantjes op zijn wangen bevriezen gelijk, zoveel kou zit er nog in zijn grijze vachtje.

'Waar kom jij vandaan en wat is er gebeurd en hoelang lig je daar al?' Flip heeft zoveel vragen dat hij bijna zijn tong breekt. Het muisje kan hem alleen maar aankijken met verdrietige ogen en huilt nog harder.

'Ikke ... ikke ... heheheebbe zo'n ppppppijn!' piept het muisje.

Voordat Flip daar aandacht aan kan geven, is hij al naar zijn keukentje gelopen om de waterketel op te zetten. Eerst maar even een kopje beukennotenthee maken, denkt hij. Misschien wordt het muisje dan wel warm vanbinnen. Een paar

minuten later fluit de waterketel door het keukentje en Flip maakt een lekkere pot thee. Hij laat die even trekken, schenkt dan een mok vol voor het muisje. Het muisje, dat nog steeds een beetje zit te huilen, pakt de mok thee van Flip aan en warmt zijn kleine knuistjes aan de mok. Hij houdt op met huilen en neemt een slokje uit de mok. De damp stijgt uit de mok tegen het witte puntje van zijn neus, dat weer een beetje kleur begint te krijgen. Flip heeft zelf ook een mok thee genomen. Hij was door het verdriet van het muisje even

vergeten dat hij op zijn pantoffeltjes de tuin in was gelopen. Hij is er helemaal koud van geworden. En zo zitten ze daar voor zich uit te kijken, terwijl ze kleine slokjes thee uit hun mok drinken.

Als Flip zijn mok leeg heeft, herinnert hij zijn vragen weer, en vraagt hij: 'Wat is er gebeurd?' Het muisje begint te praten.

'Ik was verdwaald in het bos en zocht naar het muizenholletje van mama. Toen ben ik de weg kwijtgeraakt. Ik heb de hele nacht lopen zoeken, tot ik niet meer kon. Ik heb liggen slapen onder een struik en toen ik wakker werd, ben ik verdergelopen. En zo liep ik al heel lang te zoeken. En vannacht viel ik, in het donker, van een grote stam en verstukte ik mijn poot. Ik kon niet meer lopen en alleen maar huilen. En toen, toen ben ik in slaap gevallen in de sneeuw, totdat jij me vond.'

'Je hebt geluk gehad, klein muisje, want als ik je niet gezien had, was je doodgevroren!'

Dat beseft het muisje ook heel goed en van schrik begint hij weer te huilen.

'Je hoeft niet te huilen, hoor,' zegt Flip, 'ik ben nou toch bij je!' Maar hoe hij ook zijn best doet, het muisje kan niet meer stoppen. Flip laat hem een beetje en schenkt nog een mok thee voor hem in. 'Drink dit eerst op, dan word je vanzelf warm en weer rustig.' En zo gebeurt het dat het muisje toch weer een beetje rustig wordt en zelfs in slaap valt in de stoel voor de kachel. Flip is blij dat het muisje slaapt en sluipt op zijn tenen naar zijn slaapkamertje om zich aan te kleden.

4. VEILIG

Er gaan een paar uurtjes voorbij. Flip heeft, heel stilletjes, zijn huisje opgeruimd en de kachel nog eens opgepord. Af en toe kijkt hij naar het muisje en ziet hoe het, in zijn dromen, zachtjes ligt te huilen. Flips hartje vulde zich met medelijden. Dat komt omdat hij nog helemaal niet weet waar het muisje vandaan komt. Hij kent alle dieren in het verre buitenbos, maar dit muisje kent hij niet.

Terwijl hij zo staat te kijken, opent het muisje zijn ogen. Hij kijkt Flip aan en van schrik begint hij weer te huilen.

'Je hoeft niet te huilen!' zegt Flip. 'Hier ben je veilig en warm.'

'Dat weet ik wel,' antwoordt het muisje, 'ik weet alleen niet waar ik ben!' 'Je bent in het verre buitenbos',

zegt Flip. 'Is dat vlak bij het varenwoud?' vraagt het muisje.

Flip, die toch echt wel dacht dat

hij alles wist, staat nu met zijn

mond vol tanden. 'Het varenwoud?' vraagt hij verbaasd. 'Daar heb ik nog nooit van gehoord!' Hij kijkt het muisje aan en vraagt hoelang hij al op reis is. Het muisje vertelt hem dat hij al wel tien zonnen en manen onderweg is. Hij is zijn mama kwijtgeraakt. Ze is weggerend voor een marter en nooit meer teruggekomen. Het muisje vertelt hem het verhaal van zijn moeder. Ze vertelde eens dat er ver buiten het varenbos en voorbij het gewone bos, nog een bos moet zijn. Daar woont zijn tante. Zijn mama heeft altijd gezegd: 'Als ik op een dag niet meer terugkom, ga dan

naar je tante in dat bos, ver, heel ver, voorbij het gewone bos en het bos dat daarna komt. Vraag daar naar tante Pluis en die zorgt wel voor je.'

Terwijl hij dat zit te vertellen, stromen de tranen weer over zijn wangetjes. Gelukkig bevriezen ze nu niet en dat komt omdat hij helemaal is opgewarmd.

Hij huilt natuurlijk omdat hij zijn mama kwijt is geraakt. 'En nu weet ik niet hoe ik bij tante Pluis moet komen en mijn pootje heb ik ook verzwikt.'

En weer begint hij te huilen en hij snottert: 'Waar moet ik nu naaartoeeeeohoe? Ik weet niet waar ik ben en ook niet waar tante Pluis woont. Boehoehoehoehoe. En mijn mama is er ook niet meeeer!'

Flips hartje breekt bijna van verdriet! Hij kan er niet tegen dat het lieve muisje zo'n verdriet heeft.

'Ik weet wat!' roept hij plotseling en enthousiast. 'Je blijft bij mij!'

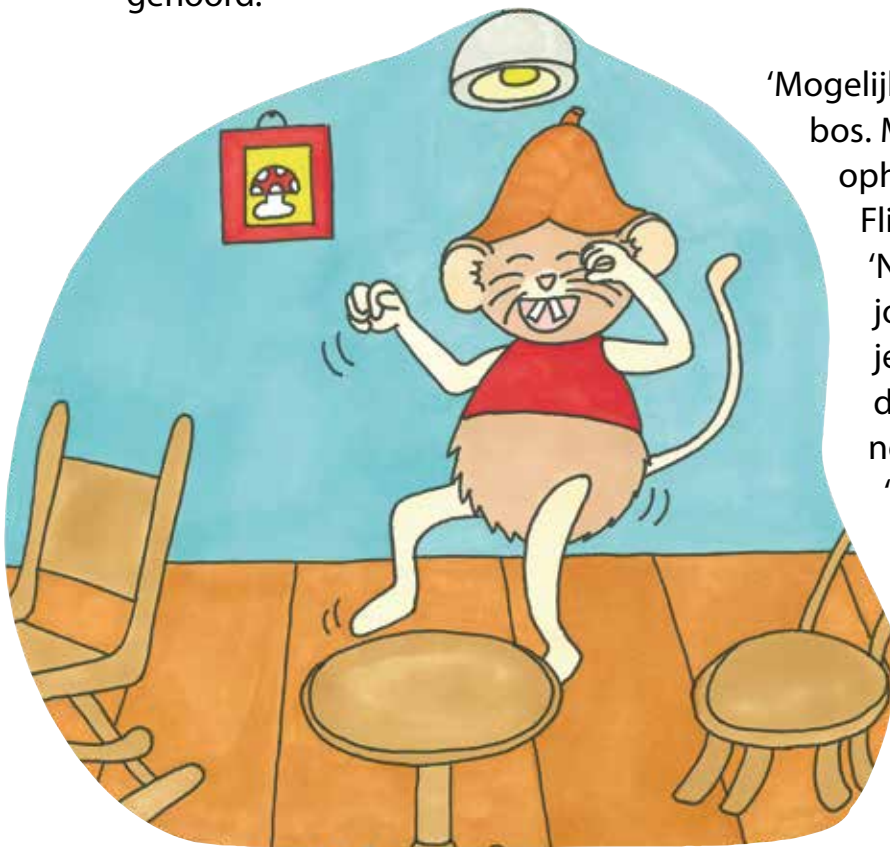
'Bij jou blijven?' reageert het muisje, en van de weeromstuit begint hij weer te huilen.

'Dat kan toch helemaal niet?' snottert hij.

'Ik zou niet weten waarom niet', antwoordt Flip. 'En trouwens, waar zou je dan naartoe moeten gaan?'

5. EEN NIEUWE PLEK OM TE WONEN

Flip kijkt het muisje aan en vraagt hem of hij dan weer door de sneeuw wil trekken op zoek naar zijn moeder of zijn tante. Flip vertelt hem dat zijn tante ook niet in dit bos woont. Want Flip kent immers alle dieren, maar heeft nog nooit van tante Pluis gehoord.

‘Mogelijk woont ze in een ander bos. Misschien moet je eerst eens ophouden met huilen!’ zegt Flip een beetje gebiedend.

‘Natuurlijk is het heel erg wat jou allemaal is gebeurd. Nu zit je lekker warm en veilig voor de warme kachel en je hoeft nergens meer naartoe.’

‘Waar moet ik dan slapen en wie zorgt er dan voor eten en wat moet ik dan allemaal doen en vind je het dan niet erg dat ik hier ben?’ Nu rollen er allemaal vragen over het tongetje van het muisje en heel geduldig begint Flip deze te beantwoorden.

‘Je kunt hier toch slapen? Ik heb boven een klein logeerkamertje en daar staat ook een bedje. Dan slaap je daar. En eten ... Nou ja, er is genoeg in huis en dat delen we dan. Wat je gaat doen weet ik ook niet, dat zien wel. Voorlopig is het nog winter en is het koud.’ En dan opeens, alsof hij helemaal verrast is door zijn eigen idee, roept Flip uit: ‘En ik vind het heel leuk als je bij me blijft. Ik woon nu al zo lang alleen en dat vind ik eigenlijk heel saai! En als je straks bent opgeknapt en de winter voorbij is, zoeken we een huisje voor jou in dit bos!’

Er verschijnt een glimlach op het gezicht van het muisje. 'Dus je vindt het niet erg als ik een tijdje blijf?' vraagt hij voorzichtig.

'Nee, ik vind het juist heel erg leuk!'

En dan moeten ze allebei lachen en is het muisje al zijn verdriet vergeten, zo blij kijkt hij.

'Maar eh ... hoe heet je eigenlijk?' vraagt Flip aan het muisje. 'Ik heet Fliederiet,' zegt het muisje. 'Dat is een leuke naam,' antwoordt Flip, 'en ik heet Flip.' Nou, dan weten ze dat ook weer van elkaar. Het muisje springt nu uit het stoeltje voor de kachel en maakt een soort rondedansje rond de tafel. 'Mag het écht ...? Mag het écht ...? Mag ik écht bij jou komen wonen?' vraagt hij blij. 'Ja, dat mag echt, maar dan moet je wel je eigen kamer opruimen en helpen bij de afwas en houtjes halen en meewerken in de tuin en zomers meehelpen bij al mijn kabouterwerk. Want helemaal niks doen, dat kan natuurlijk niet.' En, alsof hij er opeens aan denkt, zegt Flip: 'En je moet ook helpen bij het eten zoeken en klaarmaken.'

'Ik wil het! Ik wil het! Ik doe het! Ik doe het! Ik wil het!' danst Fliederiet nog eens rond de tafel en Flip begint te lachen en danst met hem mee, totdat ze allebei moe van het dansen in een stoel vallen voor de kachel.

'Ik zal je laten zien hoe je de kachel opport,' zegt Flip. En voordat Fliederiet het in de gaten heeft, krijgt hij zijn eerste klus te doen in het huisje van Flip.

En zo komt het dat Flip en Fliederiet een tijdje bij elkaar gaan wonen in Flips huisje.

6. VORST

Het heeft al enige tijd flink gevoren en het ijs op het ven wordt dikker en dikker. Voor de eenden en de meerkoeten en de ganzen wordt het steeds moeilijker om het wak in het ven open te houden, zodat ze nog een beetje kunnen zwemmen. Flip en Fliederiet lopen iedere dag een rondje door het bos. Dat deed Flip al toen Fliederiet er niet was en nu loopt Fliederiet met hem mee. Tijdens die wandelingen vertelt Flip alles over het bos en wie er allemaal wonen. Hij wijst Fliederiet op het nest van Oehoe, de uil, en op de holletjes van de konijnen, voorbij de konijnenberg. Iedereen die niet in het bos woont, denkt altijd dat de konijnen in de konijnenberg wonen, maar dat is niet waar.

De konijnenberg heet zo omdat op warme zomeravonden de konijnen daar altijd aan het spelen zijn. Flip vertelt Fliederiet de namen van de bewoners van het bos. En aan iedereen vertelt Fliederiet hoe hij bij Flip terecht is gekomen. En altijd weer vraagt hij:

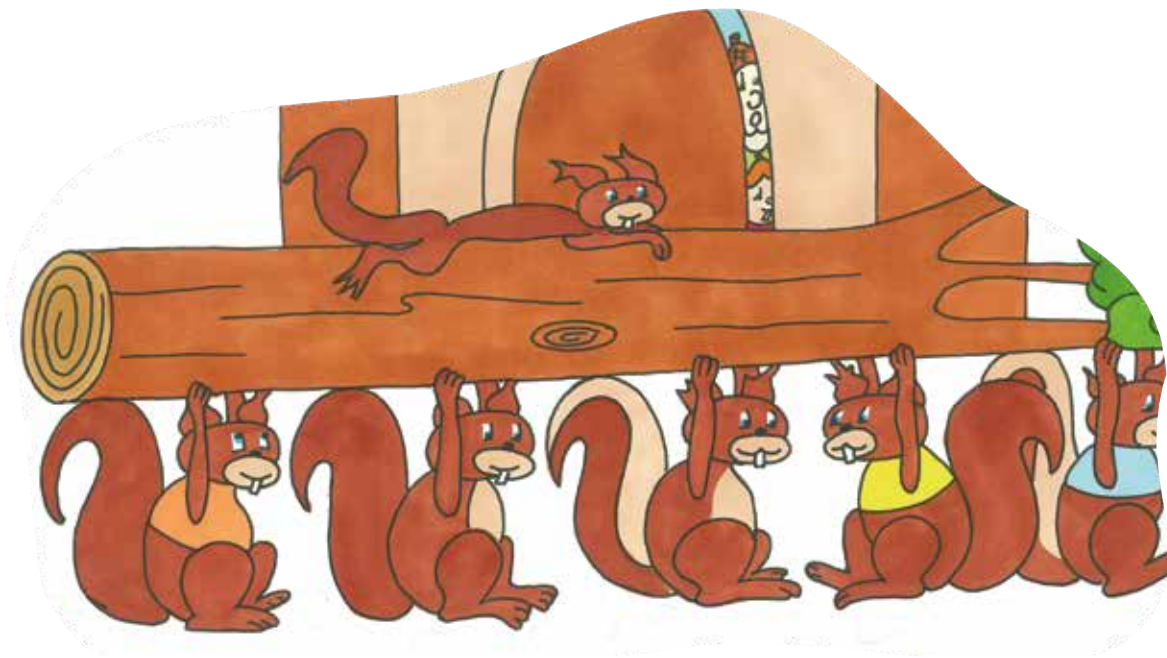
‘Vind je het niet geweldig dat ik bij Flip mag blijven?’ Natuurlijk vinden ze dat leuk voor Fliederiet en niemand is verbaasd dat dit van Flip mag. Want Flip staat altijd voor iedereen in het bos klaar en helpt iedereen die hulp nodig heeft. De bewoners van het bos gaan ook altijd naar Flip als ze een vraag hebben of raad

nodig hebben. Alleen bij de hele moeilijke vragen, waar Flip geen antwoord op heeft gaan ze naar Oehoe, de wijze uil. Die zit altijd een beetje te dutten en het moet écht wel een hééééél moeilijke vraag zijn om hem daarvoor wakker te maken. Dus nee, echt verbaasd zijn de bosbewoners niet. Iedereen vindt het leuk dat Fliederiet erbij gekomen is. Dat komt omdat Fliederiet een heel aardige muis is. Hij heeft belangstelling voor de dingen in het bos en Flip vertelt hem van alles over de bomen en de struiken.

Zo komen ze vandaag aan bij het ven en Flip zegt tegen Fliederiet dat ze iets moeten doen om de watervogels te helpen. Het ijs moet van de randen van het wak weggehakt worden, anders worden de vogels op het ijs gedwongen en dan vriezen hun pootjes vast. Flip loopt snel terug naar zijn huisje en haalt een grote bijl uit het schuurtje. Voor Fliederiet neemt hij een dikke stok mee met een haak eraan. Dan kan Fliederiet het ijs uit het gat trekken als Flip het kapot gehakt heeft. Dat is een hele klus! Ook al is het hartje winter, ze krijgen het er warm van. Met rake klappen hakt Flip iedere keer een stuk van het ijs los en Fliederiet pikt de stukken aan het haakje en trekt ze op de kant. Hij moet wel oppassen, want iedere keer glijdt hij bijna op zijn achterste, zeker bij de grote stukken ijs. Hij krijgt koude pootjes van het werken. Toch lukt het hem heel goed het ijs uit het water te vissen. Flip heeft hem verteld dat het ijs uit het water moet, omdat het anders 's nachts weer aan elkaar gaat vriezen en dan zou alles voor niets geweest zijn. Als ze een paar uur hebben gehakt en gevist, is het gat groot genoeg voor alle vogels. Die kunnen dan, peddelend met hun pootjes, het gat in het meer openhouden. 'Morgen komen we weer kijken, hoor!' Zo neemt Flip afscheid van de vogels en ze lopen snel terug naar zijn huisje. Terwijl Flip de bijl en de pikhaak in het schuurtje zet, port Fliederiet de kachel lekker op en zet een kopje beukennotenthee. En dan kruipen ze lekker dicht bij de kachel. 'Zal het ooit weer voorjaar worden?' vraagt Flip, want als je naar buiten kijkt, dan lijkt het er niet op. Zo koud is het nog nooit geweest.

7. EEN LEEG BOS

De koude winter lijkt nooit te eindigen. Flip en Fliederiet zijn bijna de enigen in het bos die elke dag naar buiten gaan. Hun dagelijkse wandelingetje wordt wel steeds korter, zo koud is het. Natuurlijk zien ze overdag nog wel de vogels, maar die hebben bijna geen tijd om even met hen te babbelen, zo druk zijn ze met het zoeken naar eten in de sneeuw en onder de bevroren struiken. Ook Oehoe de Uil laat zich amper zien. Soms gaat hij er 's nachts op uit. Dat kan je altijd horen, want dan roept hij midden in de nacht: 'Oehoe ... Oehoe ...'

De konijnen en de eekhoortjes zie je helemaal niet meer. Die hebben zich allemaal teruggetrokken in hun holletjes. De eekhoortjes, die in de oude eik naast Flip en Fliederiet wonen, hebben een grote voorraad beukenootjes en eikels opgeslagen. Nu hoeven zij de hele winter niet meer uit hun holletjes te komen. Flip kan af en toe op hen mopperen, omdat ze van tijd tot tijd hun holletje schoonmaken. Dan gooien ze altijd de lege doppen in zijn tuin. Flip laat dat gewoon liggen. De grond is veel te hard en daardoor kan hij niet in zijn tuin werken. Trouwens: er groeit toch niks, dus daarom doet hij ook niets. Flip vertelt Fliederiet hoe het eruit zal zien als de winter voorbij is en de grond weer zacht is